

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718202474
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6718202474.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Petra Kvietka a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobkyne L. U., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom A. B. XX, Y., proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o neplatnosť úverových zmlúv, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3 108,33 Eur a o priznanie finančného zadostučinenia v sume 500,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19Csp/85/2018 - 310 zo dňa 24. 06. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v I. a II. výroku **m e n í** tak, že žalobu o určenie, že zmluva o úvere č. 8200058722 zo dňa 19. 07. 2013 a č. 8200028402 zo dňa 19. 07. 2013 je neplatná, **z a m i e t a**.

II. Rozsudok okresného súdu v III. a IV. výroku **p o t v r d z u j e**.

III. Rozsudok okresného súdu v VI. výroku **m e n í** tak, že žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov prvoinštančného konania právo.

IV. Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „prvoinštančný súd alebo „súd prvej inštancie“, event. „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že zmluva o úvere č. 8200058722 zo dňa 19. 07. 2013 je neplatná (I. výrok). Ďalej určil, že zmluva o úvere č. 8500028402 zo dňa 19. 07. 2013 je neplatná (II. výrok). Žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 3 108,33 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (IV. výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (V. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni nepriznal náhradu trov konania (VI. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou pôvodne domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o úvere č. 8500028402 a č. 8200058722, uzavretých dňa 19. 07. 2013, neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy č. 8500028402 a č. 8200058722 zo dňa 19. 07. 2013, neplatnosti rozhodcovských zmlúv č. 8500028402 a č. 8200058722 zo dňa 19. 07. 2013 a tiež vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 215,- Eur. Predmetnú žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že zmluvy o úvere uzatvorila v tiesni za účelom vysporiadania ťarchy pôvodného majiteľa bytu v X, pričom zmluvy boli vopred pripravené žalovaným a boli v nich iba doplnené čiastočne údaje v počítači a čiastočne rukou obchodným zástupcom žalovaného. Žalovaný neskúmal bonitu žalobkyne, neoboznámil ju s podmienkami a dodatkami či všeobecnými obchodnými podmienkami, zmluvy si nemohla prečítať a ovplyvniť ich obsah. Za poskytnutie úverov si žalovaný účtoval poplatok 2 x po 215,25 Eur, ktoré sumy boli odpočítané z výšky úverového rámca a opakovane si dané sumy započítal aj do

splátok a celkových nákladov. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola včlenená do Všeobecných obchodných podmienok žalovaného, ktoré sú súčasťou zmlúv a neoddeliteľnou súčasťou zmlúv bola aj dohoda o poskytovaní služby, za ktorú bola vyčíslená odplata pripočítaná k mesačnej splátke, pričom nebolo zrejmé, čo za danú odplatu žalobkyňa dostane a žiadne služby jej neboli poskytované. V zmluvách okrem iného boli uvedené neprijateľné podmienky a ustanovenia v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a tiež v rozpore s inými ustanoveniami zákona. Na základe rozhodcovskej zmluvy rozhodcovský súd vyhovel návrhu žalovaného a súdny exekútor vykonával zrážky zo mzdy žalobkyne, pričom rozhodcovská zmluva je neprijateľná podmienka, ktorú nemala žalobkyňa možnosť odmietnuť. Samotné zmluvy z dôvodu neprijateľných podmienok, absenciou povinných náležitostí, svojím obsahom a účelom odporovali zákonu, priečili sa dobrým mravom, a preto sú neplatné od počiatku. Na obidva úvery žalobkyňa splatila po 323,60 Eur a tiež jej zo mzdy bola zrazená suma 3 136,78 Eur, preto suma bezdôvodného obohatenia predstavovala sumu 1 215,- Eur.

3. Okresný súd uznesením č. k. 19Csp/85/2018 - 126 konanie zastavil v častiach o určenie, že zmluva o úvere a dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatné, ako aj o určenie rozhodcovskej zmluvy a v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 8200058722 zo dňa 19. 07. 2013 vo výške 607,50 Eur z dôvodu prekážky rozhodnutej veci.

4. Odvolací súd uznesením č. k. 12Co/377/2018 - 200 zo dňa 16. 10. 2019 napadnuté uznesenie súdu o zastavení konania zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda absolútne neplatnou zmluvnou, a preto nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu. Z uvedeného dôvodu rozhodcovský rozsudok nemohol založiť prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

5. Žalobkyňa počas sporu zmenila žalobu tak, že sa domáhala určenia neplatnosti oboch úverových zmlúv a žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4 619,56 Eur, určenie výšky finančného zadostučinenia vo výške 2 500,- Eur z dôvodu, že bola nezákonne uvedená do finančnej tiesne a rozhodnutím súdu bola znížená jej životná úroveň, k čomu prispel aj nárast iných povinných platieb a úrokov z omeškania.

6. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 39 ods. 1, § 40 ods. 1, § 43a, § 43c, § 44 ods. 1, 2, § 52, § 52a ods. 1, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 10, § 54 ods. 1, § 451 ods. 2 OZ, § 2 písm. g), § 2 písm. i), § 9 ods. 1, 2 písm. f), písm. j), písm. k), ods. 7, § 11 ods. 1 písm. a), b), d), § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo „ZoSV“). Dospel k záveru, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na určenie neplatnosti úverových zmlúv podľa § 137 písm. d) CSP, nakoľko to vyplýva z § 11 ods. 4 ZoSV. Za nesporné mal, že žalobkyňa podpísala dňa 17. 07. 2013 dve žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru vo výške 1 500,- Eur na každý úver s tým, že žalovaný obe žiadosti podpísal dňa 19. 07. 2013 a na bankový účet žalobkyne poukázal 2 x sumu 1 284,25 Eur. Na základe rozhodcovskej zmluvy a rozhodcovského rozsudku bola voči žalovanej vedená exekúcia súdnym exekútorom JUDr. Baďurom, v priebehu ktorej boli zo mzdy žalovanej vykonávané zrážky zo mzdy v prospech žalovaného ako oprávneného. Mal za to, že žaloba je v prevažnej časti dôvodná a vzhľadom na charakter spotrebiteľských zmlúv ich podrobil kontrole zákonných náležitostí, ako aj z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok, pričom bol povinný prihliadať na absolútnu neplatnosť právnych úkonov aj z iných dôvodov podľa § 39, § 43a OZ a na zákonné následky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov. Poukázal na kontraktný proces uzatvárania zmlúv podľa § 43a OZ, pretože podstatné náležitosti zmlúv musia byť výsledkom zhodného prejavu vôle oboch zmluvných strán a nemôže byť ich určenie a doplnenie ponechané na svojvôli veriteľa, bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. Z bodu 13 žiadosti o úver vyplýva, že k uzatvoreniu zmluvy dochádza až riadnym vyplnením a následným podpisom všetkými stranami, pričom pre neplatnosť daného zmluvného ustanovenia nedošlo k uzatvoreniu zmlúv daným spôsobom, preto predmetné ustanovenie z dôvodu rozporu a obchádzania OZ je neplatné, pretože bod 13 žiadosti sa odchyľuje od OZ v neprospech žalobkyne, keďže žalovanému umožnilo doplniť akékoľvek údaje do bodu 6 žiadosti, ktoré nekorešpondovali s údajmi v bode 5 a v oznámení o schválení úveru uviedol nové údaje, než boli uvedené v žiadosti žalobkyne o uzavretie

zmlúv. Žalobkyňa mala vopred súhlasiť s tým, že žalovaný schválil iné parametre požadovaného úveru, než uviedla v žiadosti, čo predstavuje odmietnutie návrhu a tiež mala vopred súhlasiť s tým, aby bol termín splatnosti v prípade akceptácie jej návrhu zo strany žalovaného stanovený ním jednostranne na bližšie nekonkretizovaný deň (medzi v poradí 1. - 15. dňom), a teda sa tak vopred vzdala práva poznať konkrétny deň splatnosti splátok ako podstatnej náležitosti zmluvy. Rovnako mala byť jednostranne stanovená splatnosť prvej splátky a tiež celková výška úveru (RPMN), ako obligatórna náležitosť zmluvy mala byť žalobkyni jednostranne oznámená žalovaným. Taktiež ohľadne výšky úrokov sa žalobkyňa mala vopred zaviazat' platiť úroky uvedené žalovaným v bode 6 a nie v bode 5 jej žiadosti, teda ich nesmela sama vyplniť a následne ich dopĺňať žalovaný. Konkrétne zákonné náležitosti zmlúv, na ktorých sa zmluvné strany mali dohodnúť na základe ich konsenzu, boli len jednostranne určené žalovaným, čo považoval za absolútne neprípustné a v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Dňa 17. 07. 2013 žalobkyňa podpísala dva predtlačené formuláre (vyhotovené žalovaným na uzavretie dvoch zmlúv), ktoré v bode 5 obsahovali údaje o požadovanom úvere s poznámkou (hoci ich evidentne vyplnil žalovaný) a bod 6 obsahoval údaje o schválených úveroch s poznámkou „nevyplňajte“, ktoré až dňa 19. 07. 2013 doplnil žalovaný, a ktoré údaje v bode 6 v porovnaní s údajmi v bode 5 obsahovali zmeny a doplnenia, a to ohľadne RPMN, ktorú zmenil z 70,01 % na 67,53 % a tiež bol zmenený údaj o úrokovej sadzbe úrokov z omeškania na 5,5 % v bode 6. Z dôvodu uvedených zmien v porovnaní s bodom 5 a 6 žiadosti o poskytnutie úveru žalobkyne došlo k odmietnutiu návrhu žalobkyne zo strany žalovaného a išlo o nový návrh zo strany žalovaného, ktorý nepreukázal akceptáciu jeho nového návrhu na uzavretie zmlúv, pričom nečinnosť a mlčanie žalobkyne nemožno považovať za akceptáciu nového návrhu. Konštatoval, že z daných dôvodov nedošlo k platnému uzavretiu predmetných zmlúv a zároveň poukázal aj na závery vyjadrené v rozsudkoch Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/755/2015 zo dňa 27. 01. 2016 a Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/197/2017 zo dňa 26. 04. 2018. Nakoľko nedošlo k platnému uzavretiu úverových zmlúv, nemohlo dôjsť k platnému uzavretiu ďalších ani ďalších následných a závislých zmlúv, a to rozhodcovskej zmluvy, ako aj dohody o zrážkach zo mzdy, keď navyše záver o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy vyslovil odvolací súd v uznesení č. k. 12Co/377/2018 - 200 zo dňa 16. 10. 2019 z dôvodu individuálneho nedojednania, neprijateľnej zmluvnej podmienky, a teda absolútne neplatnej zmluvnej podmienky. Predmetom exekúcie boli aj nároky žalovaného na zaplatenie zmluvných pokút, pričom zmluvy ustanovenia o zmluvných pokutách neobsahovali, boli uvedené len v bode 14.1 zmluvných dojednaní, ktoré neboli podpísané, a teda nespĺňali náležitosť písomnej dohody zmluvných strán. Pre neplatnosť úverových zmlúv nemohlo dôjsť ani k platnému dojednaniu o zmluvných pokutách v zmluvných dojednaniach, ktoré mali predstavovať podľa bodu 13 zmlúv ich neoddeliteľnú súčasť. Z dôvodu neplatnosti oboch úverových zmlúv vyslovil vo výroku I. a II. ich neplatnosť. Ohľadne nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4 619,56 Eur uviedol, že žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanému sumu 646,72 Eur priamymi platbami (2x po 323,36 Eur) a v rámci exekúcie jej bola formou zrážok zrazená suma 6 541,34 Eur, spolu tak žalovanému mala zaplatiť sumu 7 188,06 Eur, od ktorej žalobkyňa odpočítala sumu 2 568,50 Eur (2 x poskytnutá suma žalovaným po 1 284,25 Eur). Z dôvodu neplatnosti oboch úverových zmlúv považoval platby poskytnuté žalovaným vo výške 1 284,25 Eur za bezdôvodné obohatenie zo strany žalobkyne, ktorá ich priamymi platbami dňa 13. 11. 2013 a 09. 01. 2014 spolu v sume 646,72 Eur žalovanému zaplatila. Na základe rozhodcovského rozsudku bola voči žalobkyni vedená exekúcia súdnym exekútorom JUDr. Baďurom, v rámci ktorej v prospech žalovaného bola vymožená zo mzdy žalobkyne suma poukázaná na účet žalovaného vo výške 5 030,11 Eur (č. l. 218 spisu) s tým, že boli zaúčtované aj trovy exekúcie v ďalšej sume 1 357,76 Eur. Z dôvodu neplatnosti oboch zmlúv mal žalovaný nárok voči žalobkyni len vo výške istiny poskytnutých plnení spolu v sume 2 568,50 Eur bez nároku na úroky, poplatky, platby za služby, zmluvné pokuty a iné nároky. Keďže žalobkyňa žalovanému výšku ním poskytnutého plnenia splatila, ale v prospech žalovaného boli následne v exekúcii nad rámec poskytnuté aj ďalšie plnenia, a to zrážkami zo mzdy spolu v sume 5 676,83 Eur (ďalšia suma 1 357,76 Eur predstavovala trovy exekúcie, ktoré neboli poukázané v prospech žalovaného), mal za to, že žalobkyňa mala v exekúcii povinnosť žalovanému plniť len v rozsahu neuhradeného zvyšku istiny, ktoré obdržala v celkovej sume 2 568,50 Eur, po znížení o splatené časti daného plnenia tak vykonaním exekúcie v sume 646,72 Eur, a teda jej povinnosť vrátiť bezdôvodné obohatenie žalovanému zanikla v priebehu exekučného konania okamihom splácania plnenia v sume 2 568,50 Eur, z ktorého dôvodu už nemala povinnosť žalovanému poskytnúť ďalšie plnenie, preto ďalšie nároky žalovaného na úroky a zmluvné pokuty nemal nárok pre neplatnosť oboch zmlúv. Keďže celkovo žalovanému zaplatila sumu 5 676,83 Eur (pred exekúciou mu zaplatila sumu 646,72 Eur a v exekúcii formou zrážok sumu 5 030,11 Eur) po odpočítaní prijatého plnenia žalobkyňou od žalovaného v sume 2 568,50 Eur predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného rozdiel medzi danými sumami a to sumu 3 108,33 Eur, v ktorej časti žalobe vyhovel (III. výrok). Vo

zvyšnej časti uplatneného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobu zamietol, pretože zvyšná časť zrážok zo mzdy v exekučnom konaní bola zaúčtovaná na trovy exekúcie, ktoré neboli poukázané v prospech žalovaného ako oprávneného, ale predstavovali odmenu hotové výdavky súdneho exekútora, z ktorého dôvodu nedošlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Aj za predpokladu, že by okresný súd nedospel k záveru o neplatnom uzavretí úverových zmlúv, žalovaný by nemal okrem nároku na vrátenie istiny poskytnutého úveru na úroky či poplatky alebo zmluvné pokuty, pretože obidva úvery boli ex lege bezúročné a bez poplatkov z dôvodu zákonných náležitostí oboch zmlúv týkajúcich sa termínu splatnosti splátok, termínu konečnej splatnosti úveru, na ktorých sa mali zmluvné strany dohodnúť, tieto však boli jednostranne určené žalovaným, čo nemožno považovať za konsenzus zmluvných strán, a teda nedošlo k písomnej dohode na povinných náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, čo spôsobuje ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Predmetné úvery by boli aj za predpokladu platného uzavretia zmlúv bezúročné a bez poplatkov z dôvodu uvedenia nesprávnych údajov o RPMN v neprospech žalobkyne, keď RPMN uvedená v bode 5 vo výške 70,01 % a v bode 6 zmluvy vo výške 67,53 % nekorešpondovala so skutočnou RPMN, keďže v rozpore s § 1 nariadenia vlády SR nezohľadňuje RPMN aj poplatky za službu vo výške 215,75 Eur, ktorú bolo nutné do RPMN zahrnúť, avšak žalovaný do celkových nákladov uviedol len sumu 3 375,54 Eur, ktorá suma zodpovedá súčtinu 42 splátok po 80,37 Eur a nezahŕňa aj odplaty za služby v sume 215,75 Eur, preto RPMN vyjadrená vo výške 67,53 % nemohla byť uvedená správne, ak len výška úrokovej sadzby bola 70,01 %, teda keď žalobkyňa mala zaplatiť ešte aj sumu 215,75 Eur za služby, čo percentuálne vyjadruje 14,38 % vo vzťahu k výške úveru 1 500,- Eur. Ustanovenia časti RPMN, ako aj celkovej čiastky, ktorú mala žalobkyňa žalovanému zaplatiť v úverových zmluvách považoval za zavádzajúce a v neprospech žalobkyne. Ohľadne výšky úrokovej sadzby vo výške 70,01 % považoval dané dojednanie v prípade platnosti zmlúv za čiastočnú neplatnosť, a to pre rozpor s dobrými mravmi, pretože v čase uzavretia zmlúv bola podľa NBS priemerná úroková sadzba pri spotrebiteľských úveroch pri splatnosti 1 až 5 rokov na úrovni 11,27 %, teda žalovaný úvery úročil úrokom viac ako 6-násobku priemernej úrokovej sadzby pri spotrebiteľských úveroch v danom období. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/57/2005, ZSP 35/2010, sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26. 04. 2012, sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31. 07. 2009. S poukazom na rozhodovaciu prax najmä odvolacích súdov, podľa ktorých záverov pri nebankových subjektoch vzhľadom na vyššiu mieru rizika možno vo všeobecnosti akceptovať vyššie úroky, rozhodne však nie viac ako 100 % oproti priemeru bánk a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu, je neakceptovateľné 100 % navýšenie ceny úveru oproti priemeru bánk. Poplatok za služby podľa bodu 8 zmlúv (Dohoda o poskytnutí služby) by za predpokladu konštatovania platného uzavretia zmlúv bol v rozpore s dobrými mravmi, a teda išlo by o neplatné dojednanie, pretože žalobkyňa žiadne služby zo strany žalovaného poskytnuté neboli, a navyše žalovaný úmyselne rozdelil výšku ňou požadovaného úveru (3 000,- Eur) do dvoch zmlúv, za účelom požadovania extrémne vysokého poplatku za dohody o službách. Preto podľa § 53 ods. 4 OZ išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže žalobkyňa boli zo strany žalovaného nanútené doplnkové služby, ktoré navyše neboli individuálne dojednané a predmetná dohoda o službách sa prieči aj dobrým mravom. Ohľadne nároku na priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 500,- Eur, považoval nárok žalobkyne za dôvodný, pretože nešlo o neprimeranú výšku finančného zadosťučinenia, keďže len na trovách exekúcie žalobkyňa zaplatila ďalšiu sumu vo výške 1 357,76 Eur, teda finančné zadosťučinenie bolo len zlomkom nákladov vzniknutých žalobkyňa v dôsledku konania žalovaného v rámci exekučného konania, a to napriek tomu, že žalobkyňa nemala povinnosť žalovanému v ním požadovanom rozsahu plniť. Za nedôvodnú považoval námietku premlčania vnesenú žalovaným, pretože daný nárok môže žalobkyňa vzniknúť až po právoplatnosti rozhodnutia súdu podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

7. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255, § 257 CSP tak, že i keď mala žalobkyňa v spore prevažný úspech, v spore jej žiadne trovy nevznikli, a preto jej na náhradu trov konania nepriznal (VI. výrok). Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28. 02. 2018.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, konkrétne do výrokov I., II., III., IV. a VI. a žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v daných výrokoch zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov konania.

9. Predovšetkým namietal procesnú neprípustnosť určovacích výrokov vyjadrených vo výroku I. a II., pretože prvoinštančný sudca okrem konštatovania a s poukazom na § 11 ods. 4 ZoSV sa nezaoberal tým, že navrhované určenie malo len povahu predbežnej otázky a citované ustanovenie bolo prijaté len z dôvodu možnosti, žaloby o určenie neplatnosti za podmienky, že žalobca sa domáha určenia

neplatnosti zmluvy. Dané ustanovenie teda nelegitimizuje, aby aj návrhy na rozhodnutie o predbežných otázkach boli prípustnými, ak súčasne žalobkyňa žaluje aj uloženie povinnosti, vo vzťahu ku ktorej je určovací výrok len predbežnou otázkou. Ohľadne priznanej sumy vo výroku III. poukázal, že išlo o plnenia vymožené v rámci exekučného konania, ktoré nebolo zastavené, bolo ukončené vymožením vymáhaného nároku, preto nemohlo ísť o bezdôvodné obohatenie, keďže exekučný titul nebol zrušený. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/88/2018-161 zo dňa 15. 08. 2018. Namietal tiež nezákonný postup prvoinštančného súdu, ktorý nemôže posudzovať existenciu právoplatného rozhodnutia, a to exekučného titulu, ktorý je právoplatný a vykonateľný, nebol napadnutý žalobou v zákonnej lehote o zrušenie rozhodcovského rozsudku a nebol spochybnený ani v exekučnom konaní. Postupom prvoinštančného súdu bol hrubým porušením konania, pretože nebol oprávnený už preskúmavať rozhodcovský rozsudok. Pre nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia by bolo potrebné rozhodnutie o tom, že exekúcia bola vedená nezákonne a zrušenie exekučného titulu, čo v danom prípade splnené nebolo, a teda bolo vylúčené z právomoci okresného súdu v danom konaní posudzovanie zákonnosti exekúcie. Preskúmavať rozhodcovský rozsudok je možné len na základe žaloby podanej účastníkom rozhodcovského konania, teda je vylúčené, aby daný postup vykonal súd ex offa, ak ho k tomu zákon výslovne neoprávňuje. Postup prvoinštančného súdu a ním prijaté závery vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku nemajú oporu v žiadnom zákonnom ustanovení. A teda išlo o porušenie a obchádzanie zákonnej úpravy, pretože pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je stanovená prekluzívna lehota, pri postupe okresného súdu posudzujúcom rozhodcovský rozsudok ako neplatný, hoci len ako prejudiciálna otázka, žiadna lehota neplatí, čo je ďalší dôkaz o neprípustnosti postupu okresného súdu, pretože v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku pri oneskorenom podaní žaloby by bol súd povinný ex offa žalobu zamietnuť, a v tomto konaní na danú skutočnosť okresný súd neprihliadol. Prvoinštančný súd mal v rámci prejudiciality rešpektovať to, že došlo k uplynutiu prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, čo je obdobné ako v prípade prejudiciálneho riešenia neplatnosti závetu v konaní o vydanie zdedenej veci, keď závet nebol napadnutý na súde v rámci premlčacej doby. Zároveň poukázal na § 194 ods. 1 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva žiaden dôvod alebo záver, ktorým by sa okresný súd vôbec zaoberal tým, či má právomoc, a podľa ktorého zákonného ustanovenia mohol spochybňovať rozhodcovský rozsudok alebo postup exekučného súdu. Za zavádzajúci považoval odkaz okresného súdu na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/85/2013, pretože na rozdiel od procesnej situácie v danom konaní, v tomto spore k žiadnemu zrušeniu exekučného titulu nedošlo. Napriek konštatovaniu okresného súdu o nezákonnosti exekúcie, okresný súd neoznačil žiadne ustanovenie exekučného poriadku, podľa ktorého dospel k danému záveru o nezákonnosti exekúcie, z ktorého dôvodu je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Rovnako absentuje, na základe čoho má súd v civilnom sporovom konaní právomoc posudzovať zákonnosť exekučného konania, zákonnosť ukončeného exekučného konania. Taktiež nesúhlasil so záverom prvoinštančného súdu, že nedošlo k uzavretiu zmlúv vzhľadom na rozdiel medzi bodmi 5 a 6 ohľadne rozdielnych údajov o RPMN. Pre vznik úverovej zmluvy primárne žiadna dohoda o RPMN nie je potrebná a navyše podľa § 11 ZoSV, ak zmluva neobsahuje RPMN, nie je neplatná, ale bezúročná a bez poplatkov. To, že RPMN sa nedá objektívne dohodnúť, vyplýva z právnej úpravy a tiež zo súdnej praxe, pretože ZoSV neurčuje, že údaj o RPMN bude dohodnutý a ak okresný súd vyslovil svoj záver o nedohodnutí daného údajja, mal zdôvodniť, že sa daný údaj dá dohodnúť, čo v napadnutom rozsudku chýba. Z napadnutého rozsudku rovnako nie je zjavné, na základe čoho okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňa navrhla údaj o RPMN, keď v jej žiadosti taký návrh nie je, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Otázka dohody o RPMN nebola zo strany okresného súdu ani len posúdená v smere, či zákonná úprava dohodu pozná a predpokladá. Prvoinštančný súd nesprávne teda posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/106/2016 zo dňa 03. 11. 2016. Za nezákonný a nesprávny považoval záver okresného súdu, že došlo k neuzavretiu zmlúv z dôvodu rozdielnych údajov RPMN, ktorá bola uvedená v každej zmluve v čase jej uzavretia v zmysle zákonnej úpravy. Namietal taktiež porušenie práva na spravodlivý súdny proces s poukazom na nedodržanie ust. § 220 ods. 2 CSP. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16. Vo svojom vyjadrení zo dňa 23. 03. 2020 sa vyjadril k neprípustnosti preskúvania rozhodcovského rozsudku ako aj k neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti úverových zmlúv, pričom odvolaním napadnutý rozsudok neobsahuje žiadnu zrozumiteľnú odpoveď na jeho námietky. Za predčasné považoval rozhodnutie o priznaní finančného zadostučinenia, pretože ešte nebolo právoplatné rozhodnuté o iných častiach rozsudku, že došlo k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľa. Ak prvoinštančný súd konštatoval vznik nároku na finančné zadostučinenie právoplatnosťou rozhodnutia, potom vzhľadom na zamietnutie jeho námietky premlčania mal tento nárok zamietnuť, pretože výroky I., II. a III. v čase rozhodnutia prvoinštančného súdu neboli právoplatné. Za

nepreskúmateľné a absenciu dôvodov považoval priznané finančné zadosťučinenie, ktoré okresný súd odôvodnil výškou odmeny súdneho exekútora v sume 1 357,76 Eur, ktoré nároky si žalobkyňa mohla uplatňovať iba voči súdnemu exekútorovi a nie voči nemu.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného súhlasila s konštatovaním prvoinštančného súdu o neplatnosti oboch zmlúv, o neposkytnutí náležitej starostlivosti zo strany žalovaného, o neprijateľných zmluvných podmienkach a podpise žalovaným predložených formulárových zmlúv. Popierala tvrdenia, žalovaného. Poukázala na neodkladného opatrenie týkajúce sa zrážok zo mzdy zo dňa 14. 02. 2018, čo žalovaný ani súdny exekútor neakceptoval a až do rozhodnutia prvoinštančného súdu bola celá pohľadávka vyčíslená exekútorom zrazená z jej mzdy. Z dôvodu niekoľko rokov trvajúcej exekúcie jej prvoinštančný súd priznal bezdôvodné obohatenie ako aj finančné zadosťučinenie ako čiastočnú náhradu zníženej životnej úrovne celej jej rodiny. Konanie žalovaného považovala za účelové s cieľom dosiahnuť prietahy a žiadala rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom I. a II. podľa § 388 CSP zmenil, pretože žalobný petít o určenie neplatnosti zmlúv o úvere č. 8200058722 a č. 8200028402 zamietol a rovnako zmenil závislý VI. výrok o trovách prvoinštančného konania, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani zrušenie. Rozsudok súdu prvej inštancie v III. a IV. výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nároku žalobkyne na priznanie bezdôvodného obohatenia aj keď z iných právnych dôvodov, považoval III. a IV. výroky za vecne správne.

14. Ohľadne odvolacej námietky žalovaného vo vzťahu k I. a II. výroku týkajúceho sa neplatnosti zmlúv o úvere odvolací súd dodáva, že v danom smere bola odvolacia námietka žalovaného dôvodná, avšak z iného dôvodu.

15. Odvolací súd dospel k inému záveru ako súd prvej inštancie o neplatnosti zmlúv o úvere č. 8200058722 a č. 8200028402, pretože predmetné zmluvy pre nedostatok písomnej formy nie sú absolútne neplatné podľa § 40 OZ, ale sú bezúročné a bez poplatkov podľa § 9 ods. 1 a § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, ktorý je vo vzťahu k OZ lex specialis.

16. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že I. a II. výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluvy o úvere sú neplatné, bolo potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a ako nedôvodný tento nárok žalobkyne zamietnuť.

17. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa III. výroku po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým daným výrokom rozhodnutia prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie v III. výroku je vecne správne.

18. Odvolací súd uvádza, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, ktorý musí nevyhnutne podliehať ex offo súdnej kontrole. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je pritom postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii. S ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a na možnosti stanovovať jednostranne zmluvné podmienky cestou formulárových zmlúv, je pre takéto vzťahy charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený.

19. Z dôvodu viazanosti rozsahom a dôvodmi odvolania, sa odvolací súd zaoberal námietkami odvolateľa (žalovaného) uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý

predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. Odvolací súd v postupe súdu prvej inštancie nezistil vady týkajúce sa procesných podmienok, ani nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaného dokazovania. Čiastočne však bola dôvodná námietka žalovaného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnosti úverových zmlúv. Napriek tomu okresný súd rozhodol ohľadne III. výroku rozsudku vecne správne, a to z nasledovných dôvodov.

21. Zmluva predstavuje dvojstranný právny úkon, ktorý vzniká na základe dvoch vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle dvoch strán. Pri uzatváraní zmlúv platí zmluvná voľnosť. Zmluvná voľnosť sa týka jednak možnosti výberu určitého typu zmluvy a jednak tvorby obsahu. To znamená, že účastníci si tvoria obsah zmluvy sami. Obsah zmluvy však nesmie byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami OZ, pretože by takéto dojednania boli neplatné. Spravidla stačí k uzavretiu zmluvy konsenz oboch účastníkov zmluvy. Tak je to u tzv. konsenzuálnych zmlúv (u vôľových úkonov). Niektoré zmluvy sú však v OZ konštruované tak, že k platnosti zmluvy sa vyžaduje okrem konsenzu aj určitý reálny úkon. Ide o tzv. reálne zmluvy.

22. Návrhom na uzavretie zmluvy (oferta) podľa § 43a OZ je potrebné rozumieť prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je adresovaný jednej alebo viacerým určitým (individuálne určeným) osobám a prejav, ktorý je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Pre posúdenie okamihu vzniku zmluvy, resp. jej uzavretia, je veľmi dôležitý právny úkon prijatia návrhu zmluvy. Prijatím návrhu je včas urobený prejav vôle osoby, ktorej bol návrh určený, že súhlasí s návrhom zmluvy bez výhrad, dodatkov, obmedzení alebo iných zmien. Takýto úkon je účinný a vyvoláva právne následky okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s návrhom (a s jeho obsahom) dôjde navrhovateľovi. To je zároveň okamih, kedy možno hovoriť o tom, že zmluva bola uzavretá. K tomu, aby sa právny úkon prijatia návrhu stal perfektným: a) musí byť urobený osobou, ktorej bol určený (oprávnenou konať za druhého účastníka zmluvy), b) musí byť urobený včas, c) nesmie obsahovať žiadne doplnky, obmedzenia, resp. výhrady či iné zmeny, d) musí byť účinný a musí dôjsť navrhovateľovi. Zákon požaduje aktívne konanie subjektu. Mlčanie alebo nečinnosť sami osebe neznamenajú prijatie návrhu. Pokiaľ by jedna z uvedených podmienok [a) - d]) nebola splnená, nemohlo by dôjsť k uzavretiu zmluvy. Je veľmi dôležité, aby akceptant, ktorý prijíma návrh, neurobil vo svojom prejave zmeny, doplnky, dodatky, obmedzenia alebo výhrady. Takýto prejav sa považuje za odmietnutie návrhu, a zároveň by to bol nový návrh. K uzavretiu zmluvy by v danom prípade mohlo dôjsť iba vtedy, ak by pôvodný navrhovateľ (teraz ako akceptant) prijal nový návrh, ktorý mu zaslal pôvodný akceptant (teraz navrhovateľ), podľa presne určených pravidiel na prijatie návrhu. Aby bola zmluva uzavretá, musí byť úplná zhoda oboch strán v otázke obsahu zmluvy.

23. Z bodu 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru vyplýva (na č. I. 13 a 110 spisu)a, že žalobkyňa dňa 17. 07. 2013 požiadala žalovaného o dva úvery vo výške 1 500,- Eur, so splatnosťou úveru v 42 - tich splátkach, s mesačnou splátkou po 80,37 Eur, s predpokladanou RPMN vo výške 70,01 % a s úrokovou sadzbou vo výške 70,01 %. Žalovaný dňa 19. 07. 2013 schválil výšku úveru ako žiadala žalobkyňa v sume 2 x po 1 500,- Eur, avšak už s inou výškou RPMN a to vo výške 67,53 % ako vyplýva z bodu 6 zmlúv o úvere.

24. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že údaje v žiadosti v zmluvách o úvere v bode 5 (na č. I. 103 a 110 spisu) sú odlišné od údajov v bode 6 a to v určení odlišnej RPMN za úver. Rovnako bez povšimnutia odvolacieho súdu nezostáva ani uvedenie úrokovej sadzby vo výške 70,01 %, ktorá je súčasťou RPMN, preto nie je možné, aby bola úroková sadzba úveru vyššia ako RPMN, ktorá zahŕňa všetky náklady spojené s úverom, teda úroky, poplatky, čiže ide o zrejme zavádzajúci a nesprávny údaj.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu zmeniť výšku RPMN úveru bez toho, aby to neznamenal odmietnutie návrhu akceptantom (žalobcom) a zároveň, aby to nebol nový návrh, resp. protinávrh, nie je podľa § 44 ods. 2 OZ možné. Údaje o schválenom úvere žalovaným v čase, kedy zmluvy o úvere podpisovala žalobkyňa totiž neboli obsahom zmlúv, preto ich žalobkyňa nemohla písomne akceptovať.

26. Pozornosti odvolaciemu súdu neušla ani skutočnosť, že v návrhu na uzavretie zmlúv o úvere v bode 5, ktorý vyplňala žalobkyňa, nebol uvedený údaj o ročnej percentuálnej sadzbe úroku z omeškania, pričom v bode 6, ktorý vyplnil následne žalovaný, bol už tento údaj uvedený vo výške 5,5 %. Aj z tohto dôvodu došlo k zmene obsahu pôvodného návrhu predmetných zmlúv o úvere, preto sa jednalo o nový návrh, ktorý podliehal schváleniu zo strany žalobkyne, t. j. či s navrhovanou sadzbou súhlasí. Je pravdou, že žalovaný uviedol v bode 6 zmlúv zákonnú výšku úrokov z omeškania, od ktorej je možné sa dohodou odchýliť od zákonného úroku z omeškania v prospech spotrebiteľa. Možno teda dohodnúť nižšiu sadzbu úroku z omeškania než stanovuje zákon. Napriek tomu aj v prípade, že údaj o úroku z omeškania je zhodný so zákonnou úpravou, musí podliehať schváleniu zmluvných strán, t. j. žalobkyni mal byť daný priestor na akceptáciu žalovaným uvedenej sadzby úroku z omeškania.

27. Zmenené údaje, ktoré boli obsahom bodu 6 zmlúv o úvere adresované žalovaným žalobkyni predstavovali nový návrh zmluvy, pričom v spore nebolo preukázané, že žalobkyňa takýto návrh akceptovala.

28. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci neboli splnené predpoklady pre vznik platných zmlúv o úvere podľa § 34, § 44 OZ (kontrakčný proces). V rámci kontrakčného procesu, medzi stranami sporu nedošlo k akceptácii nového návrhu zmluvy žalobkyňou, ktorý obsahoval iné údaje ako pôvodný návrh a to ohľadne výšky RPMN, ako aj údaje o výške úrokov z omeškania. Údaj o RPMN je obligatórnou náležitosťou zmluvy, ktorej výška sa určuje výpočtom podľa ZoSÚ. V prípade žiadosti o úver, ak v bode 5 bola na základe vstupných údajov vypočítaná výška RPMN, tak pri akceptácii úveru mala byť RPMN totožná. A ak tomu tak nebolo, išlo o nový návrh, ktorý podliehal kontrakčnému procesu, a mal byť predložený na schválenie spotrebiteľovi, v danom prípade žalobkyni. Z týchto dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s odvolacími námietkami žalovaného.

29. Podľa § 9 ods. 1 prvá veta ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

30. Podľa § 11 ods. 1, písm. a) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1.

31. Nakoľko návrh na uzavretie zmluvy o úvere musí mať písomnú formu, ktorú vyžaduje ZoSÚ, pričom z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že zo strany žalobkyne nedošlo k písomnému prijatiu nového návrhu uvedeného v bode 6 zmlúv, je následkom nedodržania písomnej formy zmluvy a podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, a nie absolútnu neplatnosť zmlúv o úvere ako konštatoval súd prvej inštancie.

32. Záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3 108,33 Eur (III. výrok) titulom bezdôvodného obohatenia je však vecne správny. Medzi stranami sporu nebola sporná výška žalobkyňou uplatňovanej výšky bezdôvodného obohatenia a žalovaný ju nenamietal ani v odvolaní.

33. Odvolací súd ďalej dodáva, že súd prvej inštancie uviedol viaceré dôvody pre priznanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni jednak z dôvodu neplatnosti zmlúv o úvere a tiež pre ich bezúročnosť a bezpoplatkovosť, či už z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN, či nedodržania kontrakčného procesu na povinných náležitostiach zmlúv, ktorý postup nebol správny, pretože ak okresný súd vzhľadom na nedodržanie kontrakčného procesu ohľadne uzavretia zmlúv, tak už bolo bezpredmetné skúmať splnenie ďalších podstatných náležitostí zmlúv.

34. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, podľa neho platného a neprípustnosti jeho preskúmania okresným súdom, odvolací súd uvádza, že k tejto otázke už zaujal záver v uznesení č. k. 12Co/377/2018-200 zo dňa 16. 10. 2019, kde v bode 22 až 25, 30 až 32 sa k danej otázke jednoznačne vyjadril o neplatnosti rozhodcovskej doložky a nemožnosti založenia právomoci rozhodcovského súdu, ktorý vydal exekučný titul a na jeho základe došlo k ďalším plneniam zo strany žalobkyne žalovanému, ktoré boli plneniami bez právneho dôvodu a teda predstavovali bezdôvodné obohatenie.

35. Vo vzťahu k námietke žalovaného o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého má spotrebiteľ, ktorý

na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Právo na finančné zadosťučinenie predstavuje prostriedok, prostredníctvom ktorého sa môže spotrebiteľ domáhať reparácie ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku porušenia povinností zo strany dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je zákonom určená. Výška primeraného finančného zadosťučinenia bude závislá od konkrétnych okolností každého jedného prípadu, pričom by mala úmerne zodpovedať rozsahu a významu porušenia povinností zo strany dodávateľa. Jediným zákonným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je, aby spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14. 09. 2016, sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019).

36. Odvolacia námietka žalovaného, ktorý síce nespochybňoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ale považoval za predčasné rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia, pretože ešte nebolo právoplatné rozhodnuté o iných častiach rozsudku, že došlo k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľa, je podľa odvolacieho súdu rovnako nedôvodná, pretože v konaní bolo konštatované porušenie práv spotrebiteľa, teda žalobkyne a bolo jej priznané bezdôvodné obohatenie titulom plnení v prospech žalovaného a ako bolo vyššie zdôvodnené, iná podmienka pre priznanie finančného zadosťučinenia nie je potrebná, teda ani právoplatné rozhodnutie o iných častiach rozsudku ako tvrdil žalovaný.

37. V danom prípade bol základ nároku žalobkyne daný jej úspechom vo výroku o vydanie bezdôvodného obohatenia v konaní vo veci samej aj keď nie v celom rozsahu. Preto boli splnené aj zákonné podmienky na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie v sume 500,- Eur odvolací súd považuje za primerané s ohľadom na porušené povinnosti žalovaným a priznanú výšku bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu plní priznané finančné zadosťučinenie svoju satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobkyňi a súčasne sankčnú funkciu vo vzťahu k žalovanému.

38. Preto odvolací súd III. a IV. výrok rozsudku súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

39. Odvolací súd zároveň rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (VI. výrok) podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. O trovách prvoinštančného konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 2 CSP vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu žalobkyne v spore, nakoľko v I. a II. výroku o neplatnosť úverových zmlúv bola neúspešná, v časti o zaplatenie sumy 3 108,33 Eur (III. výrok) a sumy 500,- Eur (IV. výrok) bola úspešná, preto odvolací súd vzhľadom tento čiastočný úspech žalobkyne rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

40. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP. V predmetnom prípade bol žalovaný úspešný v odvolacom konaní len čiastočne, preto odvolací súd rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).